

Ημερολόγιο ασημάντων 438 (απόσπασμα): Ο πατέρας μου ζητιάνος / Δεν κάνει έρωτα με κρεατοφάγους γιατί τα σώματά τους θυμίζουν νεκροταφεία ζώων / αγώνες μέσα από οθόνες

Δημήτρης Τζουμάκας

2 3.7.21 Παρασκευή. Με πήρε τηλεφώνη ο Διονύσης η αυστραλιανή κονέξιον, μέγας, πάλαι ποτέ κοντρέμπορας βιβλίου, μας τροφοδοτούσε ανελλιπώς με συγγράμματα στο Πανεπιστήμιο που κατέβηκε από το κωπηλατοδρόμιο του Σχινιά να βρεθούμε στις οκτώ η ώρα στην πλατεία Εξαρχείων όπου διατηρεί διαμέρισμα. Πήγα σαν καλό προσκοπάκι και στο δρόμο άκουσα φωνή μεγάλη: Δημήτρη, κοίταξα, προ στιγμή δεν κατάλαβα, ώσπου επισήμανα έναν τύπο να φωνάζει πάνω σε ένα μηχανάκι, ήταν ο λογιστής μου ο Δήμος.
- Δεν σε γνώρισα ρε Δήμιε με το κράνος.
- Ασε μου λέει, εγχειρίστηκα στο γόνατο.
- Πρέπει να φτιάξουμε τα ταξίσιον του λέω, δεν σ'εμποδίζει ασφαλώς το πόδι.
- Όχι, έλα αύριο ή την Κυριακή γιατί από Δευτέρα ίσως πάω στην Αιδηψό
- Α κι εγώ εκεί θα πάω, λέω, θα έλθω αύριο απ'το γραφείο σου για να μην κάνουμε τα φορολογικά στα Λουτρά.

Ο μπαμπάς ήταν ο γλυκύτερος άνθρωπος του κόσμου, ο πιο ήρεμος, ο πιο υπομονετικός και ο πιο διαλεκτικός. Έδινε δίκιο πάντα στους άλλους.

Στο καφέ της πλατείας Εξαρχείων δεν παίρνω τίποτα για το στομάχι. Σόδα με λεμόνι. Απολαμβάνω την παρέα του Νιόνιου και της συντρόφου του της εξωτικής Νας. Εν τω μεταξύ στην πλατεία έχει σπυθεί πανί και προβάλλονται ταινίες μικρού μήκους με θέματα δημοσίου χώρου και εκτοπισμού από ομάδα του αντιεξουσιαστικού χώρου που αντιτίθεται στη δημιουργία του μετρό στην πλατεία Εξαρχείων. Οι Δίες πάνω στα μηχανάκια τους κόβουν βόλτες γύρω από την πλατεία, κάποιες φορές περνάνε και μέσα από την πλατεία για να δείξουν ότι είναι πλέον τα αφεντικά στο χώρο. Είναι τόσο προκλητικοί. Βλέπουμε τους σκουπιδότοπους της Λατινικής Αμερικής και πώς οι κλωσάρ τραγουδάνε και απλώνουν την μπουγάδα τους. Ε, τα πράγματα δεν είναι και πολύ καλύτερα στο Αθηναϊκό κέντρο, μόνο που εδώ δεν τραγουδάμε, απλώς μουγκρίζουμε.
Επιστρέφοντας πεζή όλη η Αθήνα είναι έξω. Δεν αντέχεται η ζέση στα διαμερίσματα. Οι αλλοδαποί μικρομαγαζατορες και οι πελάτες έχουν κάνει κατάληψη στα πεζοδρόμια. Πίνουν μπίρες, χασίσια, έχουν βελόνες να τρυπηθούν, έχουν τηλεφωνα παίζουν λογής στοιχήματα.

24.7.2021 Σάββατο. Πήγα στο λογιστή. Και πάντα νευριάζω με τον τρόπο που σκέφτονται οι κρατούντες: Φορολογούν τα αναδρομικά της σύνταξης που μου έδωσαν, αφού πρώτα μου έβγαλαν την ψυχή για έξι χρόνια!

Εντάξ' με υγεία: Δεν έχω καρδιά, δεν έχω πνευμόνια, δεν έχω προστάτη, δεν έχω καρκίνο. Τι με έχει πιάσει; Όμως έχω κήλη γιατί τελευταία το παράκανα με το πότισμα, δεν έχω λάστιχο και τραβολογιέμαι με το ποτιστήρι στα μπαλκόνια και με τα βάρη που σπκώνω προετοιμαζόμενος για τους Ολυμπι κακούς των Παρισίων εξόκειλα -γιατί το Τόκιο το έχασα και καλύτερα, δεν μπορώ χωρίς θεατές και μ'έξω κοιλιές. Επίσης το στομάχι όσο κι αν

Ο Φιοντόρ Ντοστογιέφκι

προσέχω τη διατροφή μου κάνει κόνξες. Vegansexual: άτομο που δεν τρώει κρέας και δεν κάνει έρωτα με κρεατοφάγους γιατί τα σώματά τους θυμίζουν νεκροταφεία ζώων. (Αλλά αν δεν βάλεις στη σχάρα και κανα παϊδάκι και κανα κόκκαλο, τι σκατά ανθρώπινο ζών είσαι;)

Οι ουτοπίες μας είναι η πραγματικότητα του αύριο. Να σταματήσουμε να μιλάμε τη γλώσσα της εξουσίας και της κυριαρχίας. Να μπορέσουμε να φανταστούμε επιτέλους το περιεχόμενο και να θέσουμε τους όρους της κοινωνίας που θέλουμε να ζήσουμε. Έχουν γραφεί, λέει ο Φράγκος, ένα εκατομμύριο διατριβές με κριτική για τον καπιταλισμό αλλά ευάριθμα τα κείμενα με σοβαρή, συνολική μια άλλη πρόταση. Ολίγα σχετικά, πολύ ολίγα.

26.7.2021 Σαραντάρια στη θερμοκρασία μεταφέρω τα χαρτιά από το ένα δωμάτιο στο άλλο, σβήνω τον πολυέλαιο και βγαίνω έξω. Κοντοστέκομαι μπροστά σε ένα γέρο ζητιάνο κλωμό και αξύριστο που έμοιαζε με τον πατέρα μου. Ο πατέρας μου ζητιάνος! Απροστάτετος. Πήγα να βάλω τα κλάματα. Ο μπαμπάς ήταν ο γλυκύτερος άνθρωπος του κόσμου, ο πιο ήρεμος, ο πιο υπομονετικός και ο πιο διαλεκτικός. Έδινε δίκιο πάντα στους άλλους. Αντίθετα η μάνα μου ήταν διεκδικητική, δεν άφηνε χώρο σε κανέναν, οι άλλοι έπρεπε να συντρίβουν και να ψηθούν καλά στη σχάρα.

27.7.21 Δικά μας τα ίχνη, δικές μας οι μνήμες και οι διαδρομές ενάντια στις πόλεις φυλακές και στους φιλάνθρωπους παιδεραστές. Ο ζαχαροπλάστης της περιοχής λέει στο αλβανάκι «σου δίνω δύο ευρώ κι εσύ ζητάς τρία για να βάλεις γκολ».

28.7.21 «Όχι μόνο δε μπόρεσα να γίνω κακός, μα δεν μπορούσα να γίνω τίποτε,

ούτε κακός, ούτε καλός, ούτε τιποτένιος, ούτε τίμιος, ούτε ήρωας, ούτε σκουλήκι» Ντοστογιέφκι (Το υπόγειο).

Τώρα που η Μπέμπα Κάπα Βασιλόπουλος μου ζήτησε να της δανείσω λίγο Ντοστογιέφκι της έδωσα το υπόγειο αγορασμένο το 1957 πιθανότατα από τα καρτσάκια της Σταδίου έξω από το Ρεξ και από την Τιάνια. Πρόλαβα να δω τις σημειώσεις που είχα κάνει σχολιαρόπαιδο τότε, για να καταλάβω πόσο έχω επηρεαστεί από το μεγάλο Ρώσο συγγραφέα, όταν μάλιστα τον διαβάσεις με κοντό παντελονάκι. Στο μικρό αυτό βιβλίο -του οποίου το χαρτόδετο τόμο ο πατέρας μου τον βιβλιοδέτησε στο εργοστάσιο Παπαστράτος -περιλαμβάνεται ένα ακόμη διήγημα του Ντοστογιέφκι Το όνειρο ενός γελοίου αλλά και ένα διήγημα του Στέφαν Τσβάιχ: Η καταστροφή μιας καρδιάς!

Πείτε μου ένας άνθρωπος που έχει νοιώσει βαθιά τον εαυτό του μπορεί να τον σέβεται; Φεντόρ Ντοστογιέφκι Το Υπόγειο σελ.19 Μτφρ. Γιώργη Σημηριώτη εκδ'. Σ.Δαρεμά Αθήνα x.x.

Ο άνθρωπος εκδικείται γιατί πιστεύει πως η εκδίκηση είναι δικαιοσύνη (ό.π.:21) Ευχαρίστως σε έβριζαν, προπάντων όταν ήταν υψηλόσωμοι (ό.π.: 47) κλπ. κλπ.

• Αύριο φεύγω για Αιδηψό, ενώ σαν σήμερα το 1825 ο Καποδίστριας καθιερώνει ως εθνική νομισματική μονάδα τον Φοίνικα και ιδρύει το εθνικό Νομισματοκοπείο. Νομίζετε ότι έκανε λίγα για το ρωμέικο αυτός ο τύπος; Μέχρι και πατάτες έφερε να ταΐσει το πόπολο αλλά η αλήθεια είναι ότι οι χωρικοί δεν τις ξέρανε και (τους) βρωμάγανε. Με το ζόρι να τους κάνει πατατοφάγους. Του άξιζε λοιπόν το μαχαίρωμα του Κυβερνήτη.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».